

Một Câu Thơ

Mình đi tìm nhà bạn. Mình cứ đi lạc hoài. Một phần bạn đổi thay cái địa chỉ mình nhớ; một phần mình quá dở, nghĩ trời đất vài gang!

Thôi thì mình lang thang, may ra tìm thấy nhỉ? Vậy mà...hai Thế Kỷ! Mình chưa phải nhớ thương! Có thể bạn là sương vừa tan rồi, dấm lắm?

Có thể bạn là nắng? Nắng mùa Hè chang chang? Bạn không phải là nàng, không em thơ nào biết...Tương tư thiệt ngộ thiệt, đâu cần trai gái đâu!

Chút gió mưa đêm thâu...cũng làm cho ai khổ. Ông Tú Xương từng nhớ Phan Bội Châu...ngày xưa! Ông Tú Xương mất ô vào một đêm mưa gió!

Tình bạn xưa, còn đó!

Tình bạn nay, bơ vơ...

Bạn mình đã đi mô? Không lẽ đang ngoài Huế? Huế đẹp như tranh vẽ! Bạn mình quên mình rồi!

Nước nhà hết chia đôi, sao bạn mình biệt tích? Mình vo ve tờ lịch, bốn lăm năm, thời gian! Hay mình ra nghĩa trang...lang thang...rồi mình chết?

Một câu mình tha thiết, bỗng dựng thành câu thơ!

Trần Vấn Lệ